

How does an ערב work? Why is the guarantor liable for the loan if he never received the money?

תוספות מסכת בבא מציעא דף נז עמוד ב
לספק סלתות מארבע ועמדו משלש - ...וכן בזוזי אם נתן ק' זוזי לאדם שיחזיר להקדש מאה ועשרים אסור דאפילו
מדאורייתא נראה דאסור **דחשיב כאילו מקבל מלוה עצמו כמו (קדושין דף ז.ז.)** תן מנה לפלוני ואקדש אני לך
דמקודשת מדין ערב דחשוב כאילו קבלה ממנו ....

חידושי הריטב"א מסכת קידושין דף ז עמוד א
ערב לאו אף על גב דלא מטי הנאה לידיה משתעבד. פי' לאו למימרא דלא מטי ליה שום הנאה דאם כן במאי
משתעבד, אלא לומר דאע"ג דלא מטי לידיה הנאת המעות שהוציא המלוה **ולא הגיע לידו של ערב לא כסף ולא
שום כסף**, אפילו הכי **משתעבד בהנאה דמטי ליה שהלוה לזה על אמונתו, דהנאה בכל דוכתא חשובה ככסף**
כדפרישנא בכמה דוכתי, הכא נמי אף על גב דלא מטי לידיה הנאת מנה עצמו מקניא נפשה בההיא הנאה דשויה
פרוטה דיהיב מנה לפלוני בדבורה, מיהו כל מקודשת דאמרינן בשמעתין היינו כשאמר הוא, שאמר לה הרי את
מקודשת לי באותה הנאה שנתתי לפלוני מנה בדבורך, ולא דמיא הא למאי דאמרינן לקמן (ח' ב') תנם לאבא
ולאביך אינה מקודשת, דהתם לא אמרה ואקדש אני לך וכיון דכן דיחוייה קא מדחי ליה מה שאין כן בזו.

רמב"ם הלכות מכירה פרק יא הלכה טו
המחייב עצמו בממון לאחר בלא תנאי כלל, אף על פי שלא היה חייב לו כלום הרי זה חייב, שדבר זה מתנה היא
ואינה אסמכתא, כיצד האומר לעדים הוו עלי עדים שאני חייב לפלוני מנה, או שכתב לו בשטר הריני חייב לך מנה
אף על פי שאין שם עדים, או שאמר לו בפני עדים הריני חייב לך מנה בשטר, אף על פי שלא אמר אתם עדי, הואיל
ואמר בשטר הרי זה כמי שאמר הוו עלי עדים וחייב לשלם, אף על פי ששניהם מודים והעדים יודעים שלא היה לו
אצלו כלום, שהרי חייב עצמו, כמו שישתעבד הערב, וכזה הורו רוב הגאונים.

תלמוד בבלי מסכת מכות דף ז עמוד א
אילעא וטוביה קריביה דערבא הוה, סבר רב פפא למימר: גבי לוח ומלוה רחיקי נינהו, א"ל רב הונא בריה דרב
יהושע לרב פפא: אי לית ליה ללוה, לאו בתר ערבא אזיל מלוה?

רש"י מסכת מכות דף ז עמוד א
אילעא וטוביה - עדי הלואה היו קרובין אל הערב.

חידושי הרמב"ן מסכת מכות דף ז עמוד א
אלעא וטוביה קריביה דערבא הוו. פרש"י ז"ל שהיו עדי הלואה, והראב"ד ז"ל (בהשגות על הרי"ף) כתב
שטענותיהן על עסקי פרעון, כגון שאמר לו לוח למלוה פרעתיך ובטענה זו נפטר הערב, והביא עדים שלא פרעו
ונמצא הערב מתחייב לפרעו, אלא שהיו העדים קרובים לערב, וזה הפירוש יותר נכון ומחזור **שאם היו עדי הלואה
ואמרו שראובן הלואה לשמעון ולוי ערב ולוי זה טוען ואומר לא היו דברים מעולם, למה לא יהא נאמן לגבי**

שמעון ולא לגבי לוי ומה ענין זה לזה, והיכי אמרי' בגמ' לאו בתר ערבא אזיל, הא ודאי לא אזיל בתריה דהא אין כאן עדות שהיה לו ערב, ולמה אתה קורא אותו ערב אטו אם אמרו שנים ראובן הלוח לשמעון מנה וללוי מנה והן קרובין ללוי נפסלין לגבי שמעון, והא נמי להא דמייא, אלא ודאי יפה כיון הראב"ד ז"ל שאמר שכבר נודע בעדים אחרים שזה ערב לזה אלא שהלוח טוען פרעתי, וע"ז אמרו לאו בתר ערבא אזיל דלא אפשר למימר דלא פרע ליה אא"כ אתה מחייב הערב.

ערב

אמר רבא: **תן מנה לפלוני** {דף ז עמוד א} **ואקדש לך - מקודשת מדין ערב**, ערב לאו אף ע"ג דלא מטי הנאה לידיה קא משעביד נפשיה, האי איתתא נמי, אף על גב דלא מטי הנאה לידיה קא משעבדא ומקניא נפשה. הילך מנה והתקדשי לפלוני - מקודשת מדין עבד כנעני, עבד כנעני לאו אף ע"ג דלא קא חסר ולא מידי קא קני לה להאי איתתא. תן מנה לפלוני ואקדש אני לו - מקודשת מדין שניהם, ערב לאו אף ע"ג דלא קא מטי הנאה לידיה קא משעבד נפשיה, האי איתתא נמי, אף על גב דלא קא מטי הנאה לידיה קא מקניא נפשה. מי דמי? ערב האי דקא קני ליה קא חסר ממונא, האי גברא קא קני לה להאי איתתא ולא קא חסר ולא מידי! עבד כנעני יוכיח, דלא קא חסר ממונא וקאי קני נפשיה. מי דמי? התם הך דקא מקני קא קני, הכא האי איתתא קא מקניא נפשה ולא קא קניא ולא מידי! ערב יוכיח, אף על גב דלא קא מטי הנאה לידיה משעבד נפשיה. בעי רבא: הילך מנה ואקדש אני לך, מהו? אמר מר זוטרא משמיה דרב פפא: מקודשת. אמר ליה רב אשי למר זוטרא: אם כן, הוה ליה נכסים שיש להם אחריות נקנין עם נכסים שאין להם אחריות, ואנן איפכא תנן: נכסים שאין להם אחריות נקנין עם נכסים שיש להם אחריות - בכסף, בשטר, ובחזקה! אמר ליה: מי סברת דאמרה ליה אגב? הכא באדם חשוב עסקינן, דבההיא הנאה דקא מקבל מתנה מינה - גמרה ומקניא ליה נפשה. איתמר נמי משמיה דרבא: וכן לענין ממונא. וצריכא; דאי אשמועינן קידושין, משום דהא איתתא ניחא לה בכל דהו, כדריש לקיש, דאמר ר"ל: טב למיתב טן דו מלמיתב ארמלו, אבל ממונא - אימא לא; ואי אשמועינן ממונא, משום דאיתיהיב למחילה, אבל קידושין - אימא לא, צריכא.

תוספות מסכת בבא מציעא דף נז עמוד ב
לספק סלתות מארבע ועמדו משלש - ...וכן בזוזי אם נתן ק' זוזי לאדם שיחזיר להקדש מאה ועשרים אסור דאפילו מדאורייתא נראה דאסור **דחשיב כאילו מקבל מלוה עצמו כמו (קדושין דף ז. תן מנה לפלוני ואקדש אני לך דמקודשת מדין ערב דחשוב כאילו קבלה ממנו ...**

חידושי הריטב"א מסכת קידושין דף ז עמוד א
ערב לאו אף על גב דלא מטי הנאה לידיה משתעבד. פי' לאו למימרא דלא מטי ליה שום הנאה דאם כן במאי משתעבד, אלא לומר דאע"ג דלא מטי לידיה הנאת המעות שהוציא המלוה ולא הגיע לידו של ערב לא כסף ולא שוה כסף, אפילו הכי משתעבד בהנאה דמטי ליה שהלוח לזה על אמונתו, **דהנאה בכל דוכתא חשובה ככסף** כדפרישנא בכמה דוכתי, הכא נמי אף על גב דלא מטי לידיה הנאת מנה עצמו מקניא נפשה בההיא הנאה דשויה פרוטה דיהיב מנה לפלוני בדבורה, **מיהו כל מקודשת דאמרינן בשמעתין היינו כשאמר הוא, שאמר לה הרי את מקודשת לי באותה הנאה שנתתי לפלוני מנה בדבורך**, ולא דמיא הא למאי דאמרינן לקמן (ח' ב') תנם לאבא ולאביך אינה מקודשת, דהתם לא אמרה ואקדש אני לך וכיון דכן דיחוייה קא מדחי ליה מה שאין כן בזו.

רמב"ם הלכות אישות פרק ה הלכה כא
האשה שאמרה תן דינר לפלוני מתנה ואתקדש אני לך ונתן ואמר לה הרי את מקודשת לי בהנאת מתנה זו שנתתי על פיך הרי זו מקודשת, אף על פי שלא הגיע לה כלום הרי נהנית ברצונה שנעשה ונהנה פלוני בגללה. וכן אם אמרה לו תן דינר לפלוני מתנה ואתקדש לו ונתן לו וקידשה אותו פלוני ואמר לה הרי את מקודשת לי בהנאת מתנה זו שקבלתי ברצונך הרי זו מקודשת.

רש"י מסכת קידושין דף ז עמוד א
ואקדש אני לך - וכשנתנו לו א"ל התקדשי לי מקודשת ואף על גב דלא מטי הנאה לידה.
מדין ערב - ממה שמצינו בתורה שהערב משתעבד למלוה אנו יכולין ללמוד.

ר' חננאל בן שמואל (בשיטת הקדמונים) מסכת קידושין דף ז עמוד א
והאי דקאמר מקודשת מדין ערב הכין פירושיה, כמו שמצינו במי שמלוה את חבירו על ידי ערב שאמר הערב למלוה אם לא יפרע לך הלואה חוב שלך אני אשלם לך תחתיו. ואמרנו שהערב אף על פי שלא לקח מן המלוה כלום ולא הגיעה הנאה לידו חייב לשלם למלוה הואיל ושמע ממנו וקבל ערבותו, כמו כן נמי זו האשה אף על פי שלא הגיע לה כלום הרי נקנית כשעשה רצונה ונהנה פלוני בגללה:

ביוגרפיה - ר' חננאל בן שמואל (לא ר' חננאל המוכר- ר' חננאל בן חושיאל מצפון אפריקה)
Rabbi Chananel b. Shmuel
Born in our around the year 4935 (1174) in Egypt to a distinguished family that lived in Postat (ancient Cairo) . He was a student and close follower of the Rambam and eventually became related to him through marriage, apparently his daughter married the Rambam's son, Rabbi Avraham. He served as a rabbi and rabbinic judge. He wrote a commentary on the Torah and a commentary on the Rif on several tractates, of which Kiddushin and Eirubin were printed. Therein he regularly quotes the Rambam. He was one of the first Sefardic Rishonim who regularly made use of Rashi's commentary, although he did not make use of the commentaries of the Baalei Ha - Tosafot. He passed away in or around the year 5010 (1250)

בית הבחירה למאירי מסכת קידושין דף ז עמוד א
האשה שאמרה תן מנה לפלוני ואקדש אני לך באותה הנאה והוא הדין לדעת גדולי הדור אם אמרה הלואה מעות לפלוני ואקדש אני לך הרי זו מקדשת אף על פי שאין הנאה מגעת לידה שהרי ערב משתעבד בלא הנאה מגעת לידו ומכל מקום דוקא כשיאמר האיש לאשה הדברים כהלכתן והוא שבשעה שהוא נותן המנה לאותו פלוני יאמר לה הרי את מקדשת לי בהנאת מנה שאני נותן לפלוני ומכל מקום אם היה הוא נותן לה מנה לקדשה ואומר לה הרי את מקדשת לי והיא אומרת תנהו לפלוני ואני מתקדשת בו אין צריך אמירה אחרת **ומכל מקום אם אמרה הרויח זמן הלואה לפלוני ואקדש אני לך כתבו גדולי הדור שאינה מקדשת שהרי כיוצא בה בערב פטור הואיל ולא על אמנותו הלואה** כמי שיתבאר באחרון של בתרא ואין צריך לומר אם אמרה זרוק מנה לים ואקדש אני לך:

רבינו חננאל

כיון דאיכא האי גונא הערב חייב לשלם כמאן דקביל הוא בידין דאמי, הכא נמי אמרינן דיבורא תן לפלוני קבלה היא.

נ"מ

נוסח האמירה

חידושי הריטב"א מסכת קידושין דף ז עמוד א

מיהו כל מקודשת דאמרינן בשמעתין היינו כשאמר הוא, שאמר לה הרי את מקודשת לי באותה הנאה שנתתי לפלוני מנה בדבורך

רא"ש מסכת קידושין פרק א סימן ו

אמר רבא תן מנה לפלוני [דף ז ע"א] ואקדש אני לך וכשנתן המנה לאותו פלוני אמר הרי את מקודשת במנה שנתתי לפלוני מקודשת מדין ערב. ערב לאו אף על גב דלא מטיא הנאה לידיה משעביד נפשיה האי איתתא נמי אף על גב דלא מטיא הנאה לידיה קא מקניא נפשה.

ערב בגט

(תלמוד בבלי מסכת קידושין דף ח עמוד ב

ת"ר: התקדשי לי במנה, תנם על גבי סלע {rock} - אינה מקודשת, ואם היה סלע שלה - מקודשת. בעי רב ביבי: סלע של שניהם, מהו? תיקו)

תוספות רי"ד מסכת קידושין דף ח עמוד ב

ואם היה סלע של שניהם שואל אם בדרך כעס אמרה לו או בכל לב. ובכולן אם אמרה ואקדש אני לך נראה לי דהיא מקודשת דבכל לב קאמרה ליה ובכל מקום שיתנם בציוויה כאלו שם בידה דמי. ונראה לי דהוא הדין לגבי גט אם היה לבעלה נותן לה גטה ואמרה לו שים אותו על גבי סלע זה או על גבי קרקע ואתגרש מגורשת היא וכאילו שם בידה דמי ולא דמי לטלי גיטיך מעל גבי קרקע דהתם אין שם נתינ' בעל שלא מדעת האשה נתנו על גבי קרקע אבל היכא דאמרה ליה תנהו על גבי קרקע כאילו נתנו בידה דמי וכן כשאמרה לו תנהו לפלוני ואתגרש בו ואף על פי שאין אותו פלוני שם מגורשת ולא מטעם שליח לקבלה דהא לא שמע השליח מפיה אלא כיון שנתנית הבעל לאותו פלוני היא בציווי האשה וברצונה כאילו נתנו בידה דמי אבל שליח לקבלה אינה יודעת היא כשהבעל נותנו לה וגם לא אמרה היא לבעל תנהו לפלו' אלא יד שלוחה הוי כידה ומשום הכי בעינן שתמנהו שליח פה אל פה ולא שתאמר לו על ידי אחר דהוי מילי ולא מימסרן לשליח כלל אומר אי זה יקרא שליח לקבלה כשלא אמרה לבעל תנהו לפלוני אלא מינתו שליח לקבל מיד הבעל ההוא ודאי בעינן שתמנהו שליח פה אל פה ולא על ידי שליח. אבל כשאומרת היא לבעל תנהו לפלוני ואתקדש לך כאלו נתן בידה דמי ואף על פי שלא מינתה אותו פלוני שליח לקבלה הויא מקודשת וכן לגבי גט:

אבני מילואים סימן לז ס"ק ג

ובשיטת תוס' ר"ד קשיא לי דא"כ הא דאמרינן בקידושין (דף ז') תן מנה לפ' מקודשת מדין ערב ע"ש ותיפוק ליה דהוי כאלו נתן בידה כיון דאומרת תן לפ' ולא גרע מתן ע"ג סלע, ונראה דגבי כסף שאני דבעינן הנאת מקבל דאפי' באומר הילך מנה ע"מ שתחזירהו לי באשה אינה מקודשת ודעת הרמב"ם פ"ה מאישות (הכ"ד) דאינה מקודשת מדאורייתא ומשום דאינה הננית ע"ש והובא בס"י כ"ט ס"ק ד' ומש"ה בקדושי כסף בעינן דמטא לידה ממש או ליד שלוחה אבל באומרת תן ע"ג סלע שאינה שלה דלא אתי לידה הנאה אינה מקודשת וכמו באיסורי הנאה ומש"ה בעינן דוקא מדין ערב דה"ל הנאה לגבי' במה שהוציא הנותן ע"פ. ולפ"ז במקח וממכר נמי כל שאומר המקבל מתנה או הלוקח שים אותו ע"ג סלע אפי' אינו שלו ה"ל כאלו מטי לידו ממש.

זרוק מעות לים

(תלמוד בבלי מסכת קידושין דף ח עמוד ב

ת"ר: התקדשי לי במנה, נטלתו וזרקתו לים או לאור או לכל דבר האבד - אינה מקודשת. הא שדיתניהו קמיה, הו קידושין? הא קאמרה ליה: שקיל, לא בעינא! לא מיבעיא קא אמר, לא מיבעיא שדיתניהו קמיה דלא הו קידושין, אבל זרקתו לים או לאור אימא כיון דמיחייבא בהו - קדושי קדיש נפשה, והא דקא עבדא הכי, סברא: איבדקיה להאי גברא אי רתחנא הוא או לא, קמ"ל. תנו רבנן: התקדשי לי במנה, תנם לאבא ולאביך - אינה מקודשת, על מנת שיקבלום לי - מקודשת. תנא אבא להודיעך כח דרישא, תנא אביך להודיעך כח דסיפא. התקדשי לי במנה, תנם לפלוני - אינה מקודשת, על מנת שיקבלם לי - מקודשת. וצריכא; דאי אשמעינן אבא ואביך, התם הוא דכי אמרה על מנת שיקבלום לי הו קידושין, דסמכה דעתה עילייהו, סברה: עבדין לי שליחותאי, אבל פלוני - לא; ואי אשמעינן פלוני, הכא הוא דכי אמרה תנם לפלוני לא הו קידושי, דלא מקרבא דעתה לגביה למיתבה ליה במתנה, אבל אבא ואביך דמקרבא דעתה לגבייהו, אימא במתנה יהיביתיה ניהלייהו, צריכא. ת"ר: התקדשי לי במנה, תנם על גבי סלע - אינה מקודשת, ואם היה סלע שלה - מקודשת. בעי רב ביבי: סלע של שניהם, מהו? תיקו. התקדשי לי בככר, תנהו לכלב - אינה מקודשת, ואם היה כלב שלה - מקודשת. בעי רב מרי: כלב רץ אחריה, מהו? בההוא הנאה דקא מצלה נפשה מיניה - גמרה ומקניא ליה נפשה, או דלמא מצי אמרה ליה: מדאורייתא חיובי מחייבת לאצולן? תיקו. התקדשי לי בככר, תנהו לעני - אינה מקודשת, אפילו עני הסמוך עלה; מאי טעמא? אמרה ליה: כי היכי דמחייבנא ביה אנא, הכי מחייבת ביה את.)

חידושי הריטב"א מסכת קידושין דף ח עמוד ב

מעתי **כל שאמרה כן בקידושין זרוק מנה לים או לאיבוד וכיוצא בו ואתקדש אני לך וזרקו מקודשת**, וכדאמרינן לעיל (ז' א') באומרת תן מנה לפלוני ואתקדש אני לך שהיא מקודשת **בהנאה שנתן ממונו על פיה**, ואף על גב **דבירושלמי (פ"ב ה"א ע"ש) פירשו טעמא דמילתא מפני שהוא זוכה לאשה וחוזר וזוכה לעצמו** ואם היה חרש שאין לו יד לזכות אינה מקודשת, **גמרא דילן דמדמי לה לערב לא אזיל כלל בהאי שיטתא, ואנן אגמרא דילן סמכינן**, והוא הדין שאם אמרה לו בפירוש תן מנה על גבי הסלע ואתקדש אני לך שהיא מקודשת אפילו בסלע שאינו שלה, כל זמן שלא חזר ונטלם משם אלא לאחר זמן בענין שזוכה במציאה, ואפילו חזרה היא ונטלתם משם ונתנתם לו לית לן בה, שכבר נתקדשה לו כשנתחייבה בו ועכשיו תשלומין הוא שמשלמת לו, ושמעתין משום דלא אמרה ואקדש אני לך הוא דאמרינן דבסלע של אחרים אינה מקודשת דלדחוייא בעלמא הוא דאמרה ליה הכי ואינה מתרצה בקדושין שלו, ואם היה סלע שלה מקודשת דהשתא לאו דיחוייא מדחי ליה אלא מתרצה היא בקדושין וכאילו אמרה בפירוש ואיקדש אני לך חשבינן ליה, ובסלע של שניהם הוא דאיבעיא לן אי דחויי מידחייא ליה או מתרצה בקדושין ולא איפשיטא והוי ספק מקודשת, והרי זה ברור ונכון, מורנו נר"ו.

חידושי הרשב"א מסכת קידושין דף ח עמוד ב

ואי קשיא לך אפילו בסלע שאינו שלה אמאי אינה מקודשת מדין ערב דהא הו"ל כותן מנה לפלוני ואתקדש אני לך דמקודשת מדין ערב, יש מתרצים דהתם שאני דקאמרה ואתקדש אני לך והכא דכותה אי אמרה הניחהו על גבי הסלע ואתקדש אני לך מקודשת, ויש מפרשים דהכא והתם בדאמרה ואתקדש אני לך אלא דהתם דמפיק ממונא אפומה ויהיב להווא פלניא דתו לא מצי איהו לאפוקינהו מיני' מיחייבא איהי מדין ערב והלכך מקודשת, אבל הכא לא אפיק מידי אפומה דאי בעי הדר שקיל להו מן הסלע, אבל אם אמרה לו זרוק מנה לים ואתקדש אני לך מקודשת, והכא נמי דקתני תנהו לכלב אינה מקודשת בדלא אמרה ואתקדש אני לך אלא דאמרה לו סתם תנהו לכלב אבל אמרה תנהו לכלב ואתקדש אני לך מקודשת, וקשיא לי דא"כ בהי' כלב רץ אחריה לא הוה לי' למימר בההיא הנאה דקא מציל לה מיניה גמרה ומתקדשא אלא הכין הו"ל למימר כיון דמציל לה מיני' לשם קדושין קא אמרה, דהא בכל הני לא איסתפק לן אלא אי לשם קידושין קא אמרה ותנהו בשבילי קאמרה או לדעתך קא אמרה, ולישנא דבההיא הנאה דקא אמר משמע דעיקר טעמא דתנהו לכלב והניחהו ע"ג הסלע אינו אלא משום דלא שקלא מידי דליתקדש ביה, וכי הו' כלב רץ אחריה אף על גב דלא ממשו של ככר קא שקלא הא אית לה הנאת הצלה דשווא לה כפרוטה, אלמא לאו משום דלא אמרה ואתקדש הוי טעמא דאע"ג דקא אמרה ואתקדש אני לך אינה מקודשת דהא לא שקלא מידי.

ומסתברא דלעולם אינה מקודשת אלא בשפשטה ידה וקבלתו, או שאמרה ליתנו לבן דעת שהיא מתקדשת מדין ערב כאלו קבלתו היא, א"נ בשאמרה ליתנו לכלב שלה משום דמשתרשי לה והוי כאלו קבלתו היא, ואף על גב דלא אמרה ואתקדש אני לך מקודשת דכל שאמר לה התקדשי לי בזה ואמרה תנהו לי אינה צריכה לומר ואתקדש אני לך דכל שקבלתו מודה היא במה שאמר, וכן נמי בשאמרה לו תנהו לפלוני בן דעת מקודשת מדין ערב והוא דקאמרה ואתקדש אני לך אבל לא אמרה ואתקדש אני לך אינה מקודשת, והיינו תנןם לאבא ולאביך ותנן לעני, אבל אמרה לו תנהו לכלב שאינו שלה ואתקדש אני לך והניחהו על גבי הסלע שאינו שלה אף על פי שאמרה ואתקדש אני לך, א"נ השלך מנה לים ואתקדש אני לך, אינה מקודשת לפי שלא קבלה ממנו היא כדי שתתקדש מחמת הנאה דמטי לה מיניה, ולא מדין ערבות דאין דין ערבות אלא במי שנותן לבר זכיה על דבורה לפי שהערב אינו מתחייב אלא מפני זכיית הלוח, דכל שאמרה תן מנה לפלוני ואתקדש אני לך אף על פי שהמקבל אינו מתחייב עליו בכלום דהא מתנה הוא דקא שקיל מ"מ היא מתקדשת בו באותה הנאה הבאה לאותו בן זכיה בדבורה, אבל כשהמקבל אינו בר זכי' אין כאן דין ערבות, והיינו דבכלב רץ אחריה אינה מתקדשת מחמת ממשו של ככר שנתן לכלב בדבורה ואף על פי שאמרה ואתקדש אני לך אלא מחמת הנאת הצלה שהיא חשובה לה כפרוטה וכאלו קבלה היא ממש פרוטה מידו כדין הנאת מלוה, או כהילך מנה ואתקדש אני לך דמקודשת באדם חשוב דאינה מתקדשת בגופה של מלוה ובגופה של מתנה אלא בהנאתן שהיא חשובה אצלה כקבלת פרוטה.

וגרסינן בירושלמי דמכלתין בפרק האיש מקדש התקדשי לי בסלע זו ואמרה השליכהו לים או לנהר אינה מקודשת תנהו לעני מקודשת בכל מקום לא נכנס תחת ידה כלום הכא איתמר מקודשת והכא איתמר אינה מקודשת, א"ר אבהו רוצה היא [שתהא] מקודשת ותראה עושה טובה לעני, אלמא כל שלא נכנס תחת ידה כלום אינה מקודשת אף על פי שהשליכו במצותה למקום שאינו יכול עוד ליטלו בים או בנהר אפ"ה אינה מקודשת, ולא משום דאמרין דהשליכהו לים לדעתך קאמרה, דהא מפרש טעמא התם משום שלא נכנס תחת ידה כלום, ועוד פירשו תמן דתנהו לעני שהיא מקודשת משום דנעשה הבעל שלוחה של אשה לזכות לעני א"נ משום דעני זוכה לאשה וחוזר וזוכה לעצמו, ולא זוכה ממש לאשה אמרו אלא עשאוהו כזוכה לאשה כדין לוח שזוכה לחייב בקבלתו את הערב כטעמא דגמרינן דאמרי' לעיל דמקודשת מדין ערב, וגרסי' נמי התם שאם אמרה תן מנה לחרש ואקדש אני לך אינה מקודשת לפי שאינו בר זכיה והלכך א"א לה להתחייב מדין ערבות בקבלתו והלכך אינה מקודשת וזה ראי' למה שאמרנו, כנ"ל.

תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת קידושין פרק ב הלכה א
התקדשי לי בסלע זו ואמרה השליכה לים או לנהר אינה מקודשת. תניהו לעני הרי זו מקודשת. מכל מקום לא נכנס
לתוך ידה כלום. הכא את אמר מקודשת. והכא את אמר אינה מקודשת. אמר רבי אבהו בשם רבי יוחנן רוצה היא
מקודשת ותראה עושה טובה לעני.